

Arrest

nr. 283 222 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en België een eerste maal te zijn binnengekomen op 10 november 2015 vergezeld van haar echtgenoot A.A.R. en hun op dat moment drie minderjarige kinderen, dient op 3 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 3 februari 2016 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.2. Verzoekster, die verklaart op 16 januari 2020 België voor een tweede maal te zijn binnengekomen, dient op 27 januari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 5 februari 2020 door de DVZ overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het

CGVS), waar verzoekster wordt gehoord op 14 oktober 2020. Op 5 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. X van 19 april 2022, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 10 mei 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 4 juli 2022 door de DVZ overgemaakt aan het CGVS, waar verzoekster wordt gehoord op 2 september 2022.

1.5. Op 13 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 13 september 2022 en die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*U verklaarde een Syrische soennitische moslima te zijn, geboren op 10 januari 1979 in Saraqeb (Idlib, Syrië). U ging tot het zesde leerjaar naar school en werkte nooit. U trouwde in 2000 met uw man A. A., R. (O.V. X) in Syrië. Jullie hebben drie minderjarige en een meerderjarig kind, i.c. Mo. (OV. X), I. (OV. X), A. (OV. X) en Ma. (OV. X). Jullie besloten in het begin van de burgeroorlog, in 2011, met het hele gezin Syrië te verlaten. Naast de oorlog verklaarde u ook geen rechten te hebben in Syrië omwille van het feit dat jullie Khorbat-“zigeuners” zijn. Jullie vluchtten een drietal maanden naar Jordanië om dan terug te keren naar Syrië. Jullie dachten dat het opnieuw veiliger geworden was, niets bleek minder waar en jullie besloten twee maanden later opnieuw het land te verlaten. Jullie gingen via Jordanië naar Egypte en verbleven daar 10 maanden in een appartement in Alexandrië. Omdat de revolutie daar ook aan de gang was, besloten jullie verder te vluchten. Jullie trokken via Algerije naar Marokko en verbleven er volgens vier jaar. Het leven in Marokko bleek niet ideaal, zo kregen uw kinderen geen onderwijscertificaten. Jullie verlieten Marokko in 2015 en reisden via Melilla naar het Spaanse vasteland. Hier werden jullie vingerafdrukken genomen. Spanje was echter nooit het einddoel want een groot deel van uw familie bevond zich in België. Jullie reisden vervolgens verder via Madrid naar België en vroegen hier een **eerste** keer internationale bescherming aan op 12 november 2015. Jullie werden door de Belgische asielinstanties echter teruggestuurd naar Spanje in het kader van de Dublinakkoorden. Van hieruit reisden jullie terug naar Marokko en verbleven er nogmaals vier jaar. U beviel er van nog een zoon, Adam. Jullie keerden vervolgens wéér terug via dezelfde weg van Marokko naar Spanje. In Spanje dienden jullie opnieuw vingerafdrukken te geven. Ondanks het feit dat u, noch uw gezin, ooit iets meemaakte in Spanje besloten jullie hier niet te blijven. U merkte op dat u naar uw familie in België wou komen.*

*Jullie reisden opnieuw naar België en u vroeg voor een **tweede** keer internationale bescherming aan op 27 januari 2020. Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: Syrische identiteitskaart (origineel), Syrisch paspoort (origineel) en Syrisch familieboekje (origineel). Het CGVS verklaarde dit verzoek ontvankelijk en u werd voor een persoonlijk onderhoud ten gronde opgeroepen.*

Op 5 januari 2021 kreeg u van het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de bescherming die u in Spanje genoot via het statuut dat uw echtgenoot er heeft. U diende hiertegen beroep in op 8 februari 2021. De beslissing van het CGVS werd echter bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwisting (RvV) op 19 april 2022 en geniet aldus kracht van gewijsde. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

*Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u hier een **derde** aanvraag om internationale bescherming in op 10 mei 2022. Het CGVS verklaarde uw verzoek ontvankelijk. Deze keer verklaarde u niet meer samen te zijn met uw echtgenoot R.A.A. sinds juni 2022. Jullie hadden te veel onenigheden over zijn statuut in Spanje. Hij trok terug in bij zijn familie. U woont nog steeds samen met uw minderjarige kinderen. U kreeg samen met uw man begin juni 2022 een vijfde kindje genaamd Z.. Op het moment van de bevalling waren u en uw man echter geen koppel meer. U hoopt ergens dat uw man nog zal terugkomen naar u, zeker nu u instaat voor de zorg van al uw kinderen. Daarnaast vindt u het niet eerlijk dat iedereen in uw familie reeds een verblijfsstatuut kreeg, buiten u. Uw kinderen willen ook niet naar een ander land gaan.*

Ter staving van uw derde verzoek legde u volgende documenten neer: geboorteakte van Z. (kopie) en een brief van uw advocaat dd. 29/06/2022 gericht aan het CGVS met de vraag om uw verzoek ontvankelijk te verklaren.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en uw administratief dossier dient te worden geoordeeld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, of de subsidiaire beschermingsstatus.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat reeds in het kader van uw tweede verzoek door de Commissaris-generaal uitdrukkelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd, tot een niet-ontvankelijkheid van uw verzoek omdat uw echtgenoot niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, en dat er dan ook moet worden aangenomen dat de terugkeer van u en uw gezin naar Syrië géénszins aan de orde is en louter hypothetisch is. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot dit besluit kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. De beslissing van het Commissariaat-generaal werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV en geniet aldus kracht van gewijsde. De aangehaalde motieven staan aldus vast en de vastgestelde conclusie kan niet meer worden betwist. Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk zijn dat het herhalen van deze eerdere motieven geenszins kan volstaan om de eerdere beoordeling om te vormen.

In kader van uw derde verzoek haalde u echter een nieuw element aan, namelijk dat u niet meer samen zou zijn met uw echtgenoot R. (zie vragenlijst volgend verzoek, punt 14). Jullie maken voornamelijk ruzie over het statuut in Spanje van uw echtgenoot en de relatie liep hierdoor op de klippen (CGVS, p. 3). Als gevolg hiervan zouden jullie sinds juni 2022 niet meer samen wonen in hetzelfde huis. Zelfs de geboorte van jullie vijfde kindje begin juni jl. bracht geen beterschap tussen jullie (CGVS, p. 4). Los van voorgaande kan u er het CGVS niet van overtuigen effectief uit elkaar te zijn. Zo verklaarde u zelf niet (officieel) gescheiden te zijn. Sterker, u wilt het ook liever niet, - zo verklaarde u (CGVS, p. 5). Daarbovenop verklaarde u te hopen dat R. terug zou komen, zeker nu u instaat voor de zorg van vier minderjarige kinderen. U verklaarde tevens dat u niet in staat bent afstand van hem te nemen (CGVS, p. 4). Uit het uittreksel van de rijksregisters van zowel u als uw echtgenoot R. op datum van blijkt bovendien dat jullie allebei nog geregistreerd zijn op hetzelfde adres (zie uittreksels rijksregister toegevoegd aan administratief dossier). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat u verklaarde in het verleden ook al eens uit elkaar geweest te zijn en later terug samen bent gekomen (CGVS, p. 4). Niets toont aan dat hetzelfde scenario niet meer zou kunnen plaatsvinden. U slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat u en uw man daadwerkelijk definitief uit elkaar zijn, noch dat jullie apart wonen. Ook uw advocaat spreekt in zijn brief omtrent uw volgend verzoek alleen over "een verstoorde relatie" tussen jullie beiden, meer niet. Bijgevolg brengt u geen nieuwe elementen naar voor die een ander licht werpen op de eerder genomen beoordeling inzake uw vorige verzoek om internationale bescherming.

De geboorteakte van uw dochter Z. die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kan aan deze vaststelling niets wijzigen, aangezien er evenmin een persoonlijk risico uit blijkt.

In verband met de brief van uw advocaat gericht aan het CGVS stelt het CGVS vast dat deze weliswaar meent dat een terugkeer van u en uw kinderen naar Spanje mensonterend zal zijn en dat er geen garantie is dat u als gezinsleden van uw echtgenoot op dezelfde bescherming zal kunnen rekenen. Echter blijft het

hier louter bij blote beweringen van de kant van uw advocaat en stelde de RvV eerder ook al dat "Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een internationale beschermingsstatus (in casu van haar echtgenoot). Het initiatief te dezen berust echter bij verzoekster en haar echtgenoot. Doch, verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat haar echtgenoot of zijzelf ook maar enige concrete poging ondernomen hebben om zich tot de Spaanse instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die hun ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van haar verblijf aldaar, laat staan dat zulks door omstandigheden buiten hun wil effectief onmogelijk zou zijn."

Het feit dat uw dochter Ma. (OV. X) eerder in België de subsidiaire beschermingsstatus kreeg doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie inzake uw eigen aanvraag tot internationale bescherming. Iedere aanvraag tot internationale bescherming wordt immers afzonderlijk bekeken en beoordeeld op zijn eigen merites. Dat ook verschillende andere familieleden van u hier internationale bescherming verkregen, kan om dezelfde redenen, evenmin een ander licht werpen op voorgaande. Evenmin is dit een element dat kan leiden tot een automatische toekenning van een beschermingsstatus in uw hoofde. De asielprocedure dient immers niet tot het toekennen van een vorm van familiehereniging, doch is bedoeld om te bepalen of een verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging of een bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

U komt dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4 §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betoogt dat zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden nu zij zich in België bevindt, waar zij een derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Onder het tweede middel wenst zij de redenen uiteen te zetten waarom zij niet akkoord kan gaan met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar vervolgingsgronden.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt zich de vraag waarom haar asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard indien er geoordeeld wordt dat er geen bijkomende elementen naar voren worden gebracht om een ander licht te werpen op haar zaak. Zij verwijt de commissaris-generaal zowel haar tijd als die van haar raadsman verspilld te hebben door haar aanvraag ontvankelijk te verklaren terwijl er geoordeeld wordt dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn.

Vervolgens meent zij dat de internationale beschermingsstatus die haar echtgenoot in Spanje heeft verkregen niet tegen haar gebruikt mag worden. Volgens haar is de Spaanse verblijfsvergunning van haar echtgenoot, gelet op een afwezigheid van meer dan drie maanden, inmiddels verlopen en kan deze niet zomaar worden verlengd. Bovendien wijst zij erop dat de procedure gezinshereniging gestart diende te worden binnen het jaar na de toekenning van de internationale beschermingsstatus, wat niet gebeurde en wat tot gevolg heeft dat er voldaan moet worden aan bijkomende voorwaarden, waaronder voldoende huisvesting en inkomsten, waaraan haar echtgenoot niet voldoet. Zij stelt niet te weten of er ook sprake

is van een procedure buitengewone omstandigheden in Spanje. De bestreden beslissing zou de belangen van haar minderjarige kinderen schaden nu het van belang is dat zij over een verblijfsvergunning beschikken zodat zij zich volledig kunnen ontwikkelen. Ze zouden nu een warm nest gevonden hebben en in volle ontwikkeling zijn, waardoor de beslissing tot gevolg zal hebben dat ze ontworteld worden en teruggestuurd worden naar een land waar het niet zeker is hoe lang ze nog zullen moeten wachten op een verblijfskaart.

Zij vervolgt dat de verstandhouding tussen haar en haar echtgenoot verstoord is. Zij meent dat artikel 23 van richtlijn 2001/95/EU geen garantie geeft dat zij in Spanje ook erkend zal worden als vluchteling. Zij meent dat de Spaanse autoriteiten om schriftelijke garanties dienen te worden gevraagd. Er zou ook geen enkele informatie zijn over hoelang de procedure zou duren. Zij verwijt de commissaris-generaal een oppervlakkig onderzoek te hebben gevoerd in een dossier waarbij minderjarige kinderen zijn betrokken. Zij voegt nog toe dat haar zoon, die inmiddels 18 jaar is geworden, net een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de commissaris-generaal geen andere keuze zal hebben dan hem internationale bescherming te verlenen nu hij in ieder geval niet in aanmerking kan komen voor de procedure gezinshereniging in Spanje. De aard van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat zij gedwongen worden om elke twee jaar een nieuwe asielaanvraag in te dienen en dit telkens wanneer haar kinderen de leeftijd bereiken van 18 jaar.

Zij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met de informatie van de sociaal assistente die op de hoogte is van het feit dat haar echtgenoot vertrokken is zonder de gemeente te verwittigen.

Tenslotte voert zij aan dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om te motiveren waarom haar geen subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster als nieuwe stuk een mail van de sociaal assistente. Verzoekster wenst hiermee aan te tonen dat haar echtgenoot op 23 augustus 2022 een document ondertekend heeft waarin staat dat hij het IOI verlaat. Daarnaast deelt de sociaal assistente mee dat zijn plaats op 23 augustus 2022 via Match-it aan Fedasil werd vrijgegeven en dat hij vertrokken is. De sociaal assistente voegt nog toe dat zij de opdracht heeft gegeven aan de burgerlijke stand van de gemeente om zijn adres te schrappen, maar het lang duurt voor dit effectief gebeurt.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kunnen worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster verklaart bang te zijn voor de oorlog in Syrië en niemand te hebben in Spanje.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat reeds in het kader van haar tweede beschermingsverzoek werd gemotiveerd dat a) niet werd aangetoond dat de internationale bescherming die door de Spaanse autoriteiten verleend werd aan haar echtgenoot, niet langer actueel of niet effectief zou zijn en dat b) een terugkeer van verzoekster en haar gezin naar Syrië louter hypothetisch is. De elementen die verzoekster aanhaalt in haar volgend verzoek om internationale bescherming werpen hierop geen ander licht nu:

- i) Verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat zij en haar man definitief uit elkaar zijn noch dat zij apart wonen;
- ii) Verzoekster noch haar echtgenoot het minste begin van bewijs bijbrengen waaruit blijkt dat zij ook maar enige concrete poging ondernomen hebben om zich tot de Spaanse instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die hun ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van verzoeksters verblijf aldaar, laat staan dat zulks door omstandigheden buiten hun wil effectief onmogelijk zou zijn;
- iii) De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar dochter M. geen ander licht werpt op verzoeksters beschermingsverzoek nu iedere aanvraag tot internationale bescherming afzonderlijk wordt bekeken en beoordeeld op zijn eigen merites.

4.3.2. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal haar verzoek ontvankelijk te hebben verklaard, terwijl toch wordt geoordeeld dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing genomen werd nadat een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat

eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35). Verzoekster toont niet aan dat de thans bestreden beslissing met voorgaande in strijd zou zijn. Alleszins toont zij niet aan wat het belang is van haar kritiek dat haar volgend verzoek ten gronde werd onderzocht. Haar betoog is niet dienstig.

4.3.3. In het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, heeft de Raad op 19 april 2022 bij arrest nr. 271 409 reeds vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot in Spanje over de internationale beschermingsstatus en over een verblijfsrecht beschikt. Verder werd geoordeeld dat verzoekster bijgevolg over de mogelijkheid beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming. De Raad stelde vast dat ten aanzien van haar echtgenoot door de commissaris-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek omdat hij niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn en aangezien uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier is gebleken dat de uitbreiding van de internationale beschermingsstatus in hoofde van de partner of minderjarige kinderen zonder noemenswaardige problemen kan worden bewerkstelligd in Spanje. Op basis van voorgaande elementen oordeelde de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden had geoordeeld dat de kwestie van de terugkeer van verzoekster naar Syrië geenszins aan de orde en louter hypothetisch is en dat bijgevolg in hoofde van verzoekster actueel geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van haar land van herkomst, Syrië, kan worden vastgesteld. Vervolgens oordeelde de Raad dat verzoekster, in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat haar echtgenoot geniet in Spanje, niet aantoonde dat zij niet in Spanje zou kunnen verblijven in het kader van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), zoals ook terecht werd geoordeeld door de commissaris-generaal. Vervolgens stelde de Raad hierbij nog vast dat het neergelegde administratief dossier inderdaad informatie bevatte waaruit is gebleken dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde, *in casu* verzoeksters echtgenoot, probleemloos kan worden uitgebreid naar diens echtgenote en tevens naar de minderjarige afstammelingen van eenzelfde nationaliteit. De Raad concludeerde dat op basis van alle informatie niet anders dan vastgesteld kan worden dat verzoekster, mits het vervullen van de nodige formaliteiten in Spanje, net zoals haar echtgenoot, van internationale bescherming kan genieten.

De Raad wenst nog op te merken dat verzoekster zelf nagelaten heeft om tijdens haar verblijf in Spanje een eigen beschermingsverzoek in te dienen en zij ook thans niet in staat is om overtuigende en afdoende verklaringen af te leggen die deze nalatigheid rechtvaardigen. Zo toont zij niet aan dat zij geen toegang zou hebben tot de asielprocedure in deze lidstaat, noch toont zij aan dat de internationale bescherming en de inhoud ervan in deze EU-lidstaat niet effectief zou zijn.

Bovendien heeft verzoekster geen enkele stappen ondernomen om zich bij de Spaanse instanties te informeren omtrent de uitbreiding van de internationale beschermingsstatus laat staan dat zij ooit van de Spaanse autoriteiten te horen zou hebben gekregen dat zij niet bij hen zou kunnen worden geregistreerd. Verzoekster brengt geen enkele informatie bij waaruit blijkt dat de Spaanse autoriteiten hebben beslist dat zij niet geregistreerd kan worden en dat haar geen procedures of mogelijkheden ter beschikking staan met het oog op het regulariseren van haar verblijf aldaar, laat staan dat zulks door omstandigheden buiten haar wil effectief onmogelijk zou zijn.

Waar verzoekster de geldigheid en actualiteit van de status van haar echtgenoot in twijfel trekt, moet de Raad erop wijzen dat verzoekster niet verder komt dan een loutere bewering waar zij meent dat na een afwezigheid uit Spanje van meer dan drie maanden, de verblijfsvergunning wordt ingetrokken. Zij is niet in staat enig bewijs voor te leggen dat de internationale beschermingsstatus van haar echtgenoot inmiddels zou zijn opgeheven door de Spaanse autoriteiten. Vervolgens wijst de Raad erop dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoekster

brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de aan haar echtgenoot verleende status en toont niet aan dat hem verleende internationale bescherming niet langer actueel of effectief zou zijn. Het administratief dossier bevat evenmin enige concrete aanwijzing in die zin.

De houding van verzoekster, die naliert een beschermingsverzoek in te dienen in Spanje en vervolgens heeft nagelaten om, ook na het arrest van de Raad met nr. 271 409 van 19 april 2022, zich naar de Spaanse autoriteiten te begeven met de vraag om uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van haar echtgenoot naar haarzelf en haar minderjarige kinderen, getuigt allerminst van een nood aan internationale bescherming. Verzoekster voert geen enkele gerechtvaardigde gronden aan die zouden verantwoorden waarom zij voorgaande stappen niet heeft gezet.

4.3.4. Verzoekster houdt in het kader van huidig beschermingsverzoek verder voor dat zij een verstoorde relatie heeft met haar echtgenoot waardoor zij meent dat zij niet meer kan voldoen aan de voorwaarden die in Spanje zouden worden gesteld teneinde de uitbreiding van de internationale beschermingsstatus te bekomen. De Raad kan haar hierin geen gelijk geven. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat zij en haar echtgenoot niet officieel gescheiden zijn (CGVS verhoor, p. 5). Omtrent haar betoog, dat zij en haar echtgenoot niet meer samenwonen, zoals wordt benadrukt door haar raadsman, waarbij verwezen wordt naar de brief van de sociaal assistente en de brief van haar advocaat van 29/06/2022 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2), stelt de Raad vast dat er geen objectieve informatie voorligt waaruit blijkt dat hun beslissing om geen gemeenschappelijk verblijf te houden in België, een hinderpaal vormt voor het indienen van een verzoek tot uitbreiding van de internationale beschermingsstatus bij de Spaanse autoriteiten. Evenmin mag dit blijken uit de informatie die zich bevindt in het administratief dossier van het vorige verzoek om internationale bescherming (AD CGVS, vorig verzoek, landeninformatie, *“Criteria and family reunification Spain”*, gepubliceerd in *“Asylum Information Database”*). Het komt alleszins, zoals reeds *supra* benadrukt, aan verzoekster toe om de nodige stappen te zetten en vervolgens aan de Spaanse autoriteiten te vragen om op haar verzoek te antwoorden. Door in het verzoekschrift louter te volharden in de bewering dat haar relatie inmiddels verstoord is, is zij niet in staat de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

4.3.5. Waar zij erop wijst dat haar inmiddels meerderjarige zoon een eigen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij geen beroep zal kunnen doen op de uitbreiding van de internationale beschermingsstatus in Spanje gelet op zijn meerderjarigheid, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen uitstaans heeft met verzoekers beschermingsverzoek, die op haar eigen merites dient te worden beoordeeld. Bovendien vormt het beschermingsverzoek van haar zoon niet het voorwerp van huidig beroep.

4.3.6. De Raad sluit zich aan bij de motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, die niet ontkracht worden door verzoeksters betoog en die luiden als volgt: *“In kader van uw derde verzoek haalde u echter een nieuw element aan, namelijk dat u niet meer samen zou zijn met uw echtgenoot R. (zie vragenlijst volgend verzoek, punt 14). Jullie maken voornamelijk ruzie over het statuut in Spanje van uw echtgenoot en de relatie liep hierdoor op de klippen (CGVS, p. 3). Als gevolg hiervan zouden jullie sinds juni 2022 niet meer samen wonen in hetzelfde huis. Zelfs de geboorte van jullie vijfde kindje begin juni jl. bracht geen beterschap tussen jullie (CGVS, p. 4). Los van voorgaande kan u er het CGVS niet van overtuigen effectief uit elkaar te zijn. Zo verklaarde u zelf niet (officieel) gescheiden te zijn. Sterker, u wilt het ook liever niet, - zo verklaarde u (CGVS, p. 5). Daarbovenop verklaarde u te hopen dat R. terug zou komen, zeker nu u instaat voor de zorg van vier minderjarige kinderen. U verklaarde tevens dat u niet in staat bent afstand van hem te nemen (CGVS, p. 4). Uit het uittreksel van de rijksregisters van zowel u als uw echtgenoot R. op datum van blijkt bovendien dat jullie allebei nog geregistreerd zijn op hetzelfde adres (zie uittreksels rijksregister toegevoegd aan administratief dossier). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat u verklaarde in het verleden ook al eens uit elkaar geweest te zijn en later terug samen bent gekomen (CGVS, p. 4). Niets toont aan dat hetzelfde scenario niet meer zou kunnen plaatsvinden. U slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat u en uw man daadwerkelijk definitief uit elkaar zijn, noch dat jullie apart wonen. Ook uw advocaat spreekt in zijn brief omtrent uw volgend verzoek alleen over “een verstoorde relatie” tussen jullie beiden, meer niet. Bijgevolg brengt u geen nieuwe elementen naar voor die een ander licht werpen op de eerder genomen beoordeling inzake uw vorige verzoek om internationale bescherming.*

De geboorteakte van uw dochter Z. die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kan aan deze vaststelling niets wijzigen, aangezien er evenmin een persoonlijk risico uit blijkt.

In verband met de brief van uw advocaat gericht aan het CGVS stelt het CGVS vast dat deze weliswaar meent dat een terugkeer van u en uw kinderen naar Spanje mensonterend zal zijn en dat er geen garantie is dat u als gezinsleden van uw echtgenoot op dezelfde bescherming zal kunnen rekenen. Echter blijft het hier louter bij blote beweringen van de kant van uw advocaat en stelde de RvV eerder ook al dat "Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een internationale beschermingsstatus (in casu van haar echtgenoot). Het initiatief te dezen berust echter bij verzoekster en haar echtgenoot. Doch, verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat haar echtgenoot of zijzelf ook maar enige concrete poging ondernomen hebben om zich tot de Spaanse instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die hun ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van haar verblijf aldaar, laat staan dat zulks door omstandigheden buiten hun wil effectief onmogelijk zou zijn."

Het feit dat uw dochter Ma. (OV. X) eerder in België de subsidiaire beschermingsstatus kreeg doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie inzake uw eigen aanvraag tot internationale bescherming. Iedere aanvraag tot internationale bescherming wordt immers afzonderlijk bekeken en beoordeeld op zijn eigen merites. Dat ook verschillende andere familieleden van u hier internationale bescherming verkregen, kan om dezelfde redenen, evenmin een ander licht werpen op voorgaande. Evenmin is dit een element dat kan leiden tot een automatische toekenning van een beschermingsstatus in uw hoofde. De asielprocedure dient immers niet tot het toekennen van een vorm van familiehereniging, doch is bedoeld om te bepalen of een verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging of een bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

U komt dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus."

4.4. Verzoekster brengt aldus met de argumentatie in het verzoekschrift geen concrete aanwijzingen bij waaruit kan blijken dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen voortvloeiend uit vernoemd artikel 23 niet zouden nakomen. De Raad benadrukt in dit verband dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een internationale beschermingsstatus (in casu van haar echtgenoot). Het initiatief te dezen berust echter bij haarzelf.

4.5. Waar verzoekster nog wijst op het belang van haar minderjarige kinderen om een verblijfsvergunning te bekomen, dient te worden opgemerkt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoekster er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal.

4.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO